

**ГЕО МИЛЕВ
IN MEMORIAM ДИМЧО
ДЕБЕЛЯНОВ**

Част 0 от „Списание „Везни““

chitanka.info

Далеч на юг — в онази тиха есенна вечер, сред пустинното бранно поле от безлюдие и безчувствени скали — когато в душата ми проникна мразният трепет на вестта, че Димчо Дебелянов е мъртъв — пред мене се разтвори едно кърваво и ужасено око с хладното безумие на един голям въпрос. Там долу, из помръкващите, вечерни долини, дойде до мене траурният спомен за покойния поет, по една стръмна пътека, от камък и червени тръне, която отвеждаше-бавно и страшно — към едно мъртво минало.

Димчо Дебелянов бе посечен в жертва на една голяма и страшна Химера. Безсмислената Химера Отечество.

Димчо Дебелянов беше пленник на голямата проблема Изкуство. И остана недовършен. Той не достигна онова, което дири.

И все пак: неговите скръбни строфи са ярки петна сред пространното безцветие на българската поезия. Димчо Дебелянов беше достатъчно силен, за да отрече традицията и да подири един нов път; свой път (той беше най-самобитният между младите български поети). Но този път остана недовършен.

Димчо Дебелянов беше пленник на страшната проблема Живот. Неговата невероятна съвест разбиваше живота на хиляди въпроси, които се сплитаха около душата му в нажежени и безизходни пръстени. Животът беше за него страданне, а страданнето — неговата поезия.

Димчо живееше един страшен живот на съвестта — в онази хлъзгава пътека, дето кракът се бои да стъпи — между волята и безумието.

Душата на Димча Дебелянов — това е неговата „разблудна царкиня“, която се люшка между чудовищни подеми и падения в пищните зали и тъмните подземия на някакъв старинен дворец, забравен над брега на пустинното море, което, след толкова безумни нощи, бездушно мълчи:

*— Мълчи, а светлий бряг застила черна тиня.
Назрели за греха, кънтят греховни бездни,
витае трета ноц над водната пустиня
и блудна мрачина гаси венците звездни.*

В „Легенда за разблудната царкиня“ е отразена чрез символи една философия на литературната бохема, син на която беше сам Димчо Дебелянов — и онези, на които той прилича: Бодлер, Верлен.

Но Димчо Дебелянов не беше избистрен като „символически“ поет, какъвто можеше и обещавахе да бъде; той нямаше пред себе си един определен художествен идеал, какъвто можеше и трябваше да има. Защото остана докрай стегнат в задушната черупка на тази тъмна страна, която убива своите поети; която отведе Димчо Дебелянов далеч към Струма, за да запечата в сърцата ни скръбното число 3 октомври 1916.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.